

GRAPE, ISAK

**Predikan, hållen å prästmötet i Piteå, den 7
julii 1819, och på begäran till trycket lämnad
af Isak Grape ... Hernösand, tryckt hos Jonas
Svedbom, 1819.**

Härnösand
1819

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

HÄRNÖSANDS STIFT.

PITEÅ

J. J. N.

Teol.
Pred.
Prästnöt

Predikan,

(32)
HÄRNÖSANDS STIFT
1700-1829

hållen å

Prästnötet i Piteå,

den 7 Julii 1819,

och

på begäran till trycket lämnad

af

ISAK GRAPE,

Somminister i Stollefteå, och tillförordnad
Kyrtöherde i Durträsk.

Hernösand,

Tryckt hos JONAS SVEDBOM, 1819.

11616310

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

I
w
le
di
m
h
h
g
E
se
or
le
a
o
a
a
E
F
fo
d

i
a
n
g
h
h
n
h

Utan helgelse får ingen se Herran. Om någon gång Christi fiender gjort Jesu Lära den tillwitelse, att hon med tron gör lagen om intet, eller att des lårosatts: menniskan warder rättfärdig af tron, utan lagens gerningar, lägger menniskomen hyende under armarna och denagat under hufwuden, så har täckelset ännu hängt för deras hjertan, att de icke sett den klarhet, som Andan gifwer. Och om någon gång förmenta wänner af Evangelii sanning så owisligen byggt på den grund, som lagder är, att portarne till den Seliga staden onsets upplåtna för det, som besmitteligt är, eller det styggelse gör och lögn, så hafwa ock dese ännu varit i sitt sinne fördärfwade och till tron oduglige. Aldrig hafwa de, som af Gudi lärde äro, så lårt Christum. Den Selige Ande, som genom tron utgjutit Guds och wårs Herras Jesu Christi kärlek i deras hjertan, har ock der med kraftenes bewiening beseglat denna oföränderliga sanninga: utan helgelse får ingen se Herran. Dröden läsas i Brefsuet till de Ebreer, 12 Cap. 14 v.

Guds rike består i rättfärdighet, frid och fröjd i den Seliga Anda. Ho som är worden medlem af detta andeliga och ewiga rike, han ser Gud och måttas af Hans ansigtes åskådande. Den naturliga, uti Guds rikes hemligheter oinwigda menniskan har icke ögon för att se, icke sinnen för att smaka, huru ljuflig Herren är, ty hennes rike är af denna werlden, och hennes hufwudomsorg att akka hwad werlden tillhörer. Hon ser ingen angendmare

mare syn än den förgångliga kronan, det bländande guldet och wållustens fyllda bågare. Hon känner ingen större frögd, ingen ädlare frid, än den werlden gifwa kan, och har således hwarken hog eller kraft att bortwända sitt öga, att stilla sitt hjerta ifrån denna werldens Gud; ifrån densamme, som förblindat hennes ögon, att henne icke skall lysa Evangelii ljus af Christi klarhet, hwilken Guds beläte är. Så slafwar människan i sitt naturliga tillstånd uti mörkrets rike, omgifwen af dödens skuggor, sluten i syndens och fåfånglighetens bojar och ser icke ljusets Fader, icke lifwets Furste, icke frihetens Anda. Hon måste således, för att kunna se Gud, först uttagas ifrån mörkretsens wäldighet och försättas i Guds älskelige Sons rike. Men köper hon sig lös ifrån den närwarande onda werlden för det guld och silfwer, som förroftas? eller öpnas för henne dörren till Guds Sons rike, när hon klappar derpå, sägande: låt upp, jag hafwer åtit och druckit med dig, och du hafwer lårt på våra gator? eller banar hon sig genom lagens gerningar och egna förtjenster återwägen till det förlorade Paradiset? Sannerligen icke. Utan hon warder född på nytt, kan hon icke ingå i Guds rike och se Herran.

Och det nya, andeliga och ewiga lifwet tager människan icke åt sig, utan det warder henne gifwit af himmelen. Det är Guds gåfwa Jesum Christum, wår Herr. För allt det, som födt af kött är kött, är han i sin försoningsnåd och kraft bleswen en ny och lefwande wäg till Gud och till det lif, som af Gudi är. Sedan den fallna människan, wäckt till djup känsla af det medfödda fördärwet, till innerlig öfwertygelse om mörkrets, wtrons och syndens nessliga, osaliga och straffbara wälde, är worden bedröfwad efter Guds sinne till bättring,

bättring, werkar Nådens Anda genom Evangelii ord uti hennes förddmjukade och ängerfulla hjerta den förtröstan till Gud i Christo, den tro på Jesus, Försonaren och Frälsaren, hwarigenom hon födes på nytt till ett andeligt och himmelfft lif. Christus, werldens ljus och werldens lif, bor uti hennes hjerta genom trona, och en salig förändring föregår i hennes inre. Dagens förbannelser tyfina; mörkrets willor förjagas; själens böjelser och begär bortwändas ifrån det sinnliga och syndiga; hjertats känslor döfwas för det, som är här nere på jorden. Häremot ingjutes Guds frid i samwetet; öppnas utsigten öfwer alla jordens bländwerk till den höggre werldens saligheter; lyftas själen upp till det, som är heligt och godt; uppvärmes hjertat för det, som ofwantill är i himmelen. Nu är hon icke mer denna jordiska warelse, som fångslad i förgånglighetens fjättrar sitter i dödens skugga, tillbedjande denna werldens Gud. Hon är ett höggre andeligt wäsende, delattig af Guds natur. Hon hörer till det öfwerjordiska samfund, hwars medlemmar, genom tron förenade med det ewiga lifwets Herre och ursprung, af Honom och uti Honom hafwa sin rättfärdighet, sin starkhet och sin frihet. Täckelset är borttagit, och hon städar såsom uti en spegel Serrans klarhet med upptäckt ansigte, och warder förklarad ifrån den ena klarheten till den andra, såsom af Serrans Anda. Mer och mer utwecklas och förädlas i den dagliga förnyelsen detta andeliga lif, som i nya födelsen blifwit tändt. Den utwärtens människan förgås, och den inwärtens warder dag från dag förnyad.

Man må ej befara, att menniskan, utan lagens gerningar rättfärdigworden, af Gudi född på nytt och upptagen i nådens förbund, skall afslåda sig förbindelsen, att låta det onda och göra det goda,

trona, och hafwer dock icke gerningarna? Kan
ock tron göra honom salig? Dessa Apostelens ord
gifwa otwungen anledning till betraktelse öfwer
den sanning:

att den, som ej far efter helgelse och
goda gerningar, förgåfwes beröm-
mer sig af en saliggörande tro.

Den, som ej far efter helgelse och goda gernin-
gar, berömmar sig förgåfwes af en saliggöran-
de tro, ty han är icke född på nytt.

Genom tron upptändes i människans hjerta
det lif, som af Gudi är. Det är detta upptän-
dande af trons nya lif, som i Skriften kallas ny
födelse, och den är, enligt Evangelii Våra, af An-
danom född på nytt, eller af Gudi född, som i-
genom tron förenad med Trålsaren, den i löftet
uppenbarade Guden, lefwer i honom och af honom
har sitt lif. Swar nu något är i Christo Jesu,
så är han ett nytt kreatur; det gamla är förgån-
get, se all ting äro ny worden. Hos hwar och
en, som genom sanningens Ord blifwit född på
nytt till ett lefwande hopp, upplomma tänkesätt,
hjälpser och begär, öfwerensstämmande med det nya
lifwet, med Christi lif. Han känner för sina tan-
kar och önskingar ett högre föremål, än att lefwa
sig själfwom och följa sin egen syndiga wilja. Han
har för sitt handlingsätt och sin wandel en annan
regel än jordiska uträkningar. Jag räknar allt
för skada, detta är en troende Christens språk, jag
räknar allt för skada emot den ödfwerswinneliga
Guds och wårs Herras Jesu Christi kunskap.
Min själ hungrar efter lifsens bröd, törstar efter
lifsens watten, på det jag deraf wedergweckt och
fårkt må kunna höja mig öfwer allt hwad jor-
dist,

dist, och ännu mera öfwer allt hwad syndigt är. Så är en genom trons band med sin Frälsare för-
enad Christen sinnad. Och detta hans till Jesum,
till andeligt godt böjda sinne wisar sig ock i hans
företag och handlingar. Han wandrar efter Andan
och bär Andans frukter. Jesus säger sjelf: Jag
är wintrådet, I ären grenarne; den som blifwer
i mig, och jag i honom, han bär mycken frukt.
Ja, i frukt, i werksamhet för det goda i oafbrut-
tet beordnande att finnas ren och ostraffelig midt
ibland det wanartiga och wränga slägtet, uppen-
barar det sig, att han smakat det himmelska man-
na, druckit ur wisshetens källa. Han låter sitt ljus
lysa för människorna, på det de måtte se hans
goda gerningar; icke för att vinna människors
pris, ty hans högra hand wet icke hwad den vän-
stra gör; icke för att derigenom blifwa rättfärdig
inför Gud, ty han kunde intet godt göra för, än
den rättfärdighet, som utan lagens tillhjelp kom-
mer af Jesu Christi tro, uppenbarades i hans
hjerta; icke heller för att söka wedergällning, ty
han wet sig vara en onyttig tjenare, han gifwer
Gudi ärona, och hans hopp hwilar endast wid
Herrans barmhertighet. Men hans goda gernin-
gar äro naturliga frukter af ett i Guds rikes jord,
måån planteradt och rotfastt träd; outblifweliga
följder af den tro, som pånyttföder af Gudi och
werkfar genom kärleken. De äro Guds Andas fa-
sta insegel på den sanning, att Jesus Christus
gifwit sig ut för oss, på det Han skulle förlösa
oss ifrån all orättfärdighet, och rena oss sig sjelf-
wom ett folk till egendom, det sig om goda ger-
ningar besittar.

Swar nu någor säger sig hafwa trona, och
icke far efter goda gerningar, hans berömmelse är
fallst, ty såsom kroppen utan Anda är död, så är
och

och tron utan gerningarne död; ett dödt, ett lif-
löft ting, ett intet. Likaså otänkbar, som sol utan
ljus, eld utan värma, som ett godt, i bördig jord
rotadt träd utan frukt. Af frukten känner man
trädet. Den som icke söker dämpa begärens brand,
eller och låter dem tvärtom utbröta i lågor; den
som ej företager sig någon handling, utan att först
fråga: hwad får jag dershöre, eller och afstår ifrån
all verksamhet, när hans jordiska affigter derigenom
icke befriamjas; den som ej visar aktning för är-
barhetens och måttelighetens föreskrifter, eller tvärtom
om gifwer sina lemmar till orättfärdighetens wa-
pen och betungar sitt hjerta med froferi och dryc-
kenstap; den som såsom frände, wän och medbor-
gare ej vill, när så fordras, göra någon uppof-
fring af egen fördel eller tvärtom är beredd att för
egen winning uppoffra skyldskap, wänskap och med-
borgerlighet; den som icke söker att, så mycket till
honom står, hafwa fred med alla menniskor, och
wägrar att räcka sinom trätobroder en försonlig
hand, eller tvärtom aktar att göra skada, söker
fallsta saker emot de stilla i landena, gifwer hämn-
den rum och gläder sig af owännens fall; är den,
hwars wandel, hwars lefnadsart stämpas af des-
sa och dylika mörkets gerningar, är han af An-
danom född på nytt? Wår hans förhållande witt-
nessbörd derom, att Christus genom trona bor i
hans hjerta, och att han har Christi sinne? Tro
hans handlingar frukter af den gren, som blifwit
innypad i det samma winträdet, och deraf har
fitt lif och sin näring? Nej, han wandrar efter
denna werldens lopp, efter den ande, som werkar
i otrons barn. Hans sinne är köttens och dödens
sinne. Han är det ofrukthara stonaträdet, som
nedhugges och lämnas åt lågorne, så framt Win-
gårdsmannens öma omsorg att förädla det frukt-
löft

löst aflöper. Förgäfves berömmar han sig af denna sanna och saliggörande tro, som af Christi fullhet undfår, jämte sinneslugn, sinnesförnyelse; jämte läkebom för samvetsfären, rening ifrån de döda gerningar till att tjena lefwande Gud; förgäfves af denna lefwande förtröstan till Guds nåd i Christo Jesu, som föder på nytt och af högden emottager hog och kraft till att, under daglig bättring, bortlägga den gamla människan och förnyas till Sans beläte, som oss skapat hafwer.

Den som ej far efter helgelse och goda gerningar berömmar sig förgäfves af en saliggörande tro, ty han är syndenes träl.

Den naturliga, af nåden ännu icke förändrade och helgade människan ligger nedtryckt under lustarnas of, både ovillig och oförmögen att afskudda sig det. Flyktling ifrån sin Faders hus tjänar hon borta i främmande land en Tyrann, hwilken, under det han smickrar med frihet, förstärker kedjorna och bereder nya bojor. Ofalig är hon under denna tråldom. Men hennes ögon äro förhållne, så att hon icke ser sin olyckliga belägenhet förr, än hon genom Andans bestraffning fått förfara, hwad jämmer och sorg det med sig hafwer till att öfwergifwa Herran Gud, och att wara fången i djefwulens snara efter hans wilja. Först då suckar hon med innerligt bekymmer: jag arme människa, ho skall lösa mig ifrån denna dödsfens tropp? Skall hon sucka förgäfves? Finnes ingen som kan lösa bojorna och upplåta fångelsens dörrar? Ja, Han finnes. Fördenstill uppenbarades Guds Son, att Han skulle nederstä djefwulens gerningar. Han är den starkare, som tillkommer, öfwerwinnet den starkt bewäpnade, tager

tager bort all hans wapen, där han tröste uppå, och stiftar hans rof. Bångtar du alswarligt att ifrån förgånglighetens trældom komma till Guds barnas härliga frihet, bed Gud om nåd att kunna fast förtrösta på Frälsaren, att tro på honom, att öfwerlämna dig åt hans ledning, och han skall lära dig att förstå sanningen, och sanningen skall göra dig fri. Af honom rättsligen frigjord, kan du beträda helgelsens väg, utrustad med kraft att förståfå köttet samt med dess lustar och begärfser, och att fullborda helgelsen i Guds rådhäga. Köpt af menniskorna, för att följa lammet, ehwart det går, möter du wißerligen på din nya väg många stenar, som skola afwältas, många högder, som skola jämnas, många fiender, som skola besegras. Men du ledes af den hand, som uppehöll en sjunkande Petrus; du stärkes af den kraft, som är mächtig i de swaga; du uppmuntras och bewakas af det öga, som alldrig säfwer; du får strida under Segerfurstens baner med himmelska wapen, med salighetens hjälm, med tronens sköld, med andans swärd. Wäl dig! Sedan du kämpat en god kamp, fullbordat loppet, behållit trona, får du emottaga den owanfliga kronan.

Men för dem, hwilka icke fara efter helgelse och goda gerningar, äro de olända dessa strider och dessa segrar. Hwad skulle förmå dem, som icke hafwa Guds wilja till rättesnöde för sina tankar, ord och handlingar, hwilka icke anse sig förpligade, att wandra i Guds bud, hålla hans rättor och derefter göra, hwad skulle förmå dem till att bära wapen emot ondskans magt, emot werldens wäsende, emot kött och blod? Wäste de icke twärt om, enligt Frälsarens ord: den icke med mig är, han är emot mig, stå i wänskapligt förbund med Guds och Jesu rikes fiender? Dverksamme för
det,

det, som är heligt och godt, känslolöse för Christiendomens pligter, liknögde att akka på hwarannan inbördes till att uppväcka till kärlet och goda gerningar, höra de santerligen icke till det heliga manna samsund, hwars medlemmar genom Andans lag, som lif gifwer i Christo Jesu, frigjorde ifrån syndens och dödens lag, lömpa för sin frihet, att de icke måtte öfwerwinnas och återwarda fördärfwelsens tjenare. Nej, de höra till dessa olyckligas antal, hwilka, sedan de upphäfwit föreningen med Gud, sedan de låtit sin tros lampa slockna, sedan de bortkastat ljusens wapen, också förlorat sitt andeliga lif, sin frihet, och äro beröfwade all kraft att verka för det ädla, goda och nyttiga. Sinnligheten och de köttliga lustarne äro deras enwäldige beherrskare. Högmöd, ärelystnad, egennyttia, wällust, se här de Herrar, dem de tjena, hwilkas verktyg de äro, hwilkas hojor de bära. Swar nu någor af desse säger sig hafwa trona, hans berömmelse är falsk, ty han är syndenes träl, då deremot denna är segern, som öfwerwinnet werlden, wår tro.

Den som icke far efter helgelse och goda gerningar, berömmet sig förgäfwes af en saliggörande tro, ty de ogudaktige hafwa ingen frid.

Synden, synden är källan till ofriden i menniskans hjerta. Genom synd förjagade den förste menniskan Guds frid utur sitt bröst, och synden är det, som gömer bort Guds ansigte ifrån Adams efterkommande, intilldes de genom tron på Honom, som söndertrampat ormsens hufwud, bendadas med nytt hjerta, ny wilja, nya krafter. Ho som sönderslagen och förkrofad klagat: det är ingen frid
i mi

i minom benom för mina synders skull, han läne
icke sitt kra åt werldens bebräglige tröstare, åt
föttets förwillande råd och löften. De äro usla
brunnar, de där intet watten gifwa. Nej, upp-
lyfte han sitt äga till Jesu kors. Derifrån utgår
icke allenast läkedom för de smidande såren, utan
ock en Gudomlig kraft, som nedslår syndens herra-
döme, och werkar hos en botfärdig syndare alf-
warligt uppsåt att, under beklännelsen: Serre, du
wet all ting, du wet att jag älskar dig, wedersä-
ta sig sjelf, taga sitt kors uppå sig och följa Je-
sum. Och nu går det i fullbordan detta Jesu löfte:
Den mig älskar, han warder hållande min ord,
och min Fader skall älska honom, och wi skola
blifwa boende när honom, och jag skall gifwa
honom min frid, en frid, den werlden icke gifwa
kan. Rånslan af wanmagt och många brister skall
wißt icke uteblifwa, men mot den sinnes tröst och
bot i Sions hålsobrun. Synden, som läder wid,
skall ock söka att beröfwa den benådade hans ande-
liga frid, men sedan des udd blifwit bruten, och
han i nådens kraft med tålmod löper i den kamp,
som hoppens bekännare förelagd är, winner An-
den den ena segern efter den andra öfwer föttet.
Begärelserna förswagas, lustarnes magt aftynar.
Ett heligt lugn gjutes i det af nåden helgade hjer-
tat; Guds frid, som allt förstånd öfwergår, för-
warar den fromma själen. Lidande och sjukdomar
inbryta; han kysser Fadrens ris. Oblida omdömen
öfwergå; hans wittne är i himmelen, och den ho-
nom känner är i högden. Jordiska förluster mö-
ta; hans bästa del kan honom alldrig fräntagas.
Förwandlingens tima slår; Kristus har warit
hans lif, och döden är hans winning.

Men är det, eller kan det någonsin wara fred-
ligt och lugnt i deras hjertan, hwilka icke fara ef-
ter

ter helgelse och goda gerningar? Nej, är det fred-
ligt, så herrskar der werldens syndiga frid, hwil-
ken dock tidt och ofta söres af wilda begär, herr-
skande lustar, smärtande förebräelser. Är där lugnt,
så råder där detta ett sofwande sammvetes bedråg-
liga lugn, som bebådar förfärliga, hårtande stor-
mar. Huru kan Herrans frid bo i det hjerta, där
denna werldens Gud upprest sin thron och plundrat
de himmelska kärlekens skatter? Huru kan Jesu
kärlek trifwas i det bröst, där heliga känslor för-
qwåstwas af dödens sinne? Huru kan frid och
frögd i den Seliga Anda hugna den wandrare,
som öfwergiftwit fridsens wäg och följer ingifwel-
ferna af den gamla menniskan, hwilken genom lu-
sta i willfarelser sig fördärftwar? O J förwilla-
de, hwilka med begärelse uppsöken, emottagen och
njuten den förbudna frukten; J hafwen ingen frid.
Swad hjälper det, om J sägen eder hafwa tron?
Eder berömmelse är falsk; eder tro är inbillad; J
ären därmed icke lycklige; J blifwen derigenom icke
salige. J hafwen icke Christi Anda, hören säle-
des icke Sonom till, och hafwen icke Sans frid.
Waren uppriktige; swar under edra begär och
lustar, när njöten J något verkligt lugn? Af-
undefulle, hämndgirige och wållustige, när förwa-
rade Guds frid edra hjertan? Otacksamme, kän-
slolöse, obarmhertige, när hugswalade kärlekens
och fridens Anda edra sinnen? Då widriga öden
möta eder, hwar wiljen J hämta tröst? Är det
någon pris, då J för edra misgjerningar slagne
warden och liden? Och då J ändteligen skolen
wandra den dyra sista färden, kastas fram för den
rättfärdige Domaren, kunnen J då berömma eder
af tro? kunnen J då trösta eder med delaktighet i
Jesu förtienst? Nej, edert oförändrade hjerta, e-
der jordiska sinne, eder oförbättrade wandel skal,
sämte

jämte en förolämpad menflighets suckar och tårar,
wittna mot eder och, store Gud! edert eget samwe-
te skall blifwa eder swäraste anlagare, domare och
håmnare.

* *
* *

* *
* *

* *
* *

Förgäfwes berömmet sig således den af en
saliggörande tro, som icke får efter helgelse och
goda gerningar. Men kan derföre hwar och en,
som af menniskor har det beröm, att han bestit-
tar sig om goda gerningar, och med skäl beröms-
ma sig af sann tro? Ingalunda. Wisserligen gif-
was många handlingar, hvilka för menniskomen
synas goda, och likwål äro ingen ting mindre än
frukter af en saliggörande tro, enda källan till rät-
ta goda gerningar. Den allseende Guden ser otaliga
skenfagra planter, dem Han icke erkänner för sin
plantering, emedan de icke äro upprunne utur roten
af lifsens tråd. Mig förutan kunnen I intet göra,
såger Jesus; nej, intet godt för Gudi. Må wår
wandel inför dem, hvilka blott se det för ögonen
är, synas oförmitelig; må wårt förhållande hafwa
anseende och winna berömmelse af utmärkt from-
het; må wi tro oss och andre tro sig i wåra verk
skåda glansen af en sällsynt Gudsfruktan. Så län-
ge wår werksamhet icke utgår ifrån den Andas och
kraft, som gifwer werlden lif; så länge Christus
icke lefwet i oss, är allt hwad wi gjort och allt
hwad wi göra, om än lysande och gagneligt i den
werld, som förgås med allt dess wäsende, af in-
tet wårde, idel tomhet och skärd i Guds och Jesu
rike, det ewinnerliga blifwer, och där intet annat
är godt, än hwad som härflutit utur sanningens
och godhetens ewiga källa. Utan tron är omöjligt
täckas Gudi, och den handling, som blifwit företa-
gen

gen och utförd utom trons förening med Gud i Christo, kan wäl möjligen uti tideböckerna wara upptecknad såsom ädel och berömmwärd, men såsom god gerning är den ingalunda inskrifwen i den Herras bok, hwars ögon se efter trona.

Sanning är det således, att icke alla gerningar, hwilka hafwa utseende och få namn af goda gerningar, äro frukter af sann tro, men är det derföre sannt, att en rätt och saliggörande tro ej gifwer hog och kraft att wandra i ett nytt lefwerne? Jefe så. Den, som ej far efter helgelse och goda gerningar, berömmar sig förgäfwes af en saliggörande tro. Inwände ingen sådan: jag bekänner och tror, att jag i nya födelsens bad blef upptagen i Nådoförbundet, begäfwad med Nådens Anda, renad ifrån syndens smittor. Swad hjälper det, när du brutit förbundet, utsläckt Andan, besmittat dina kläder? Säg icke: jag försummar ej mina andaktssöfningar; jag besöker ofta Nådaborudet; jag insinner mig flitigt i de samlingar, där Herrans ord förkunnas, där böner och lofsånger till Hans ära uppsändas. Swad hjälper det, när Herren, för det ditt sinne under dessa heliga för rättningar och andaktsstunder är tillslutit för Hans anda och sanning, säger dig: Jag är dina högtider gramse och föraktar dem, och kan icke lida ditt röckoffer i församlingen; haf bort dina wifors buller ifrån mig, ty jag orkar icke höra ditt psaltare spel? Säg icke: jag bekänner, att Jesus Christus är kommen i köttet, och håller mig till Evangelii rena lära. Swad hjälper det, när både ditt sinne och samwet är orent, och du säger dig känna Gud, men nekar det med gerningarna efter du är styggelig för Gud och olydig; och till alla goda gerningar odugelig? Dock, så länge det betar i dag, är icke all hjelp ute.

gen till Golgatha, ångersfulle och bötfärdige syndares säkra tillflyktsort, är ännu öppen. Endast låt ditt köttsliga sinnes fiendskap till Gud gå dig djupt till hjertat; erkänn att du är dinom Herra mycket skyldig; fall, genomträngd af ånger och blygd, ned för din Frälsares fötter och sucka: Herre, mistunda dig öfwer mig syndare! Skapa i mig, o Gud, ett rent hjerta! Din suck skall blifwa hörd. Hugswalelsens Ande skall bära dig swaret: Saf tröst, min son, min dotter, dina synder förlätas dig, och jag skall gifwa min lag uti ditt hjerta, och skrifwa den uti ditt sinne, och du skall wara mitt barn, och jag din älskelige Fader.

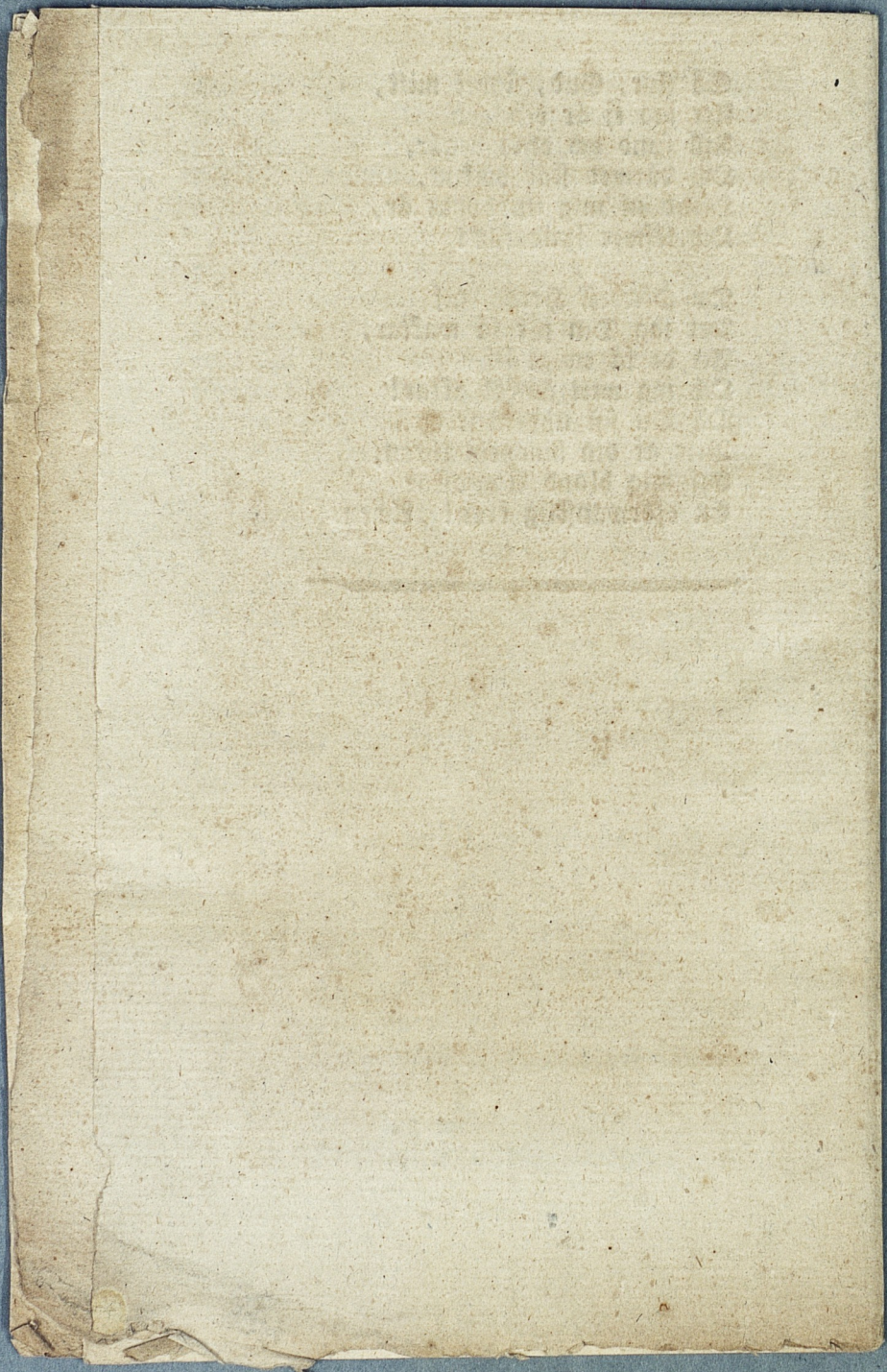
Fäder och Bröder! Öfvertygade derom, att för vår salighet och deras salighet som oss höra, ingen annan grund kan läggas, än den som lagder är, hwilken är Jesus Christus; lifwade af det fasta beslut att förkunna Sonom, såsom Han är oss af Gudi gjord till wisdom, till rättfärdighet, till helgelse och till förlofning, låtom oss med warma önskingar för Guds rites tillväxt hwar för sig hjertligt bedja:

Styrk mig med Andans kraft,
Din sanning att utsprida;
Dit intet spara straff,
Fast jag skall derför lida!
I Ditt förswar mig tag,
Ty jag ej tala får
Till hwars och ens behag,
Men hwad Ditt ord förmår.

När jag med ordet Ditt
Rätt wisar androm vägen,

Så styr, Gud, sinnet mitt;
Att jag ej är benågen
Till synd och ondt begär,
Och därmed slår omkull,
Swad af mig uppbygdt är,
Och lefwer syndafull!

Du Öfwerst Herde, gif
Det jag Din får så waktar,
Att de få ewigt lif
Och jag mitt ämbet aktar!
Då Du sist uppenbar
Bli af din himmels thron,
Gif mig bland Änglastar
En oförwanskelig kron! Amen.

www.books2ebooks.eu